

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 31. siječnja 2018. [\[Multimedia\]](#)

Misa – liturgija riječi

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas nastavljamo kateheze o misnome slavlju. Nakon što smo govorili o uvodnim obredima, sada ćemo razmišljati o liturgiji riječi koja je sastavni dio mise jer se okupljamo kako bismo slušali ono što je Bog učinio i namjerava tek učiniti za nas. To je iskustvo koje se događa „izravno“, a ne preko drugih, jer „kad se u Crkvi čita Sveto pismo, tada sam Bog govori svomu narodu, a Krist, prisutan u svojoj riječi, navješćuje evanđelje“ (Opća uredba Rimskog misala, 28; usp. konst. Sacrosanctum concilium, 7; 33). I koliko se samo puta, dok se čita Božja riječ, komentira: „Vidi ovog..., vidi onu..., pogledaj šešir koji ona tamo nosi: baš je smiješan...“. I počnu se iznositi komentari. Nije li tako? Smije li se komentirati dok se čita Božju riječ? [odgovaraju: „Ne!“]. Ne, jer ako brbljaš s ljudima ne slušaš Božju riječ. Kada se čita Božja riječ u Bibliji – prvo čitanje, drugo, otpjevni psalam i evanđelje – moramo slušati, otvoriti srce, jer sam Bog nam govori a ne razmišljati o drugim stvarima ili razgovarati o drugim stvarima. Jasno?... Objasnit ću vam što se događa u ovoj liturgiji riječi.

Stranice Biblije prestaju biti pisana riječ da bi postale živa riječ koju je izrekao Bog. Bog je taj koji posredstvom osobe koja čita govori nama i traži odgovor od nas koji slušamo s vjerom. Duh „koji je govorio po prorocima“ (Vjerovanje) i nadahnjivao svete pisce, daje da „Božja riječ doista odjelotvori ono što u ušima odzvanja“ (Lekcionar, Prethodne napomene, 9). Ali za slušanje Božje riječi mora se također imati srce otvoreno za primanje riječi u srce. Bog govori i mi ga slušamo, a zatim provodimo u djelo ono što smo čuli. Vrlo je važno slušati. Katkad možda nećemo dobro razumjeti jer su neka čitanja pomalo teška. Ali Bog nam svejedno govori na neki drugi način. [Moramo biti] u tišini i slušati Božju riječ. Ne zaboravite to. Na misi, kada čitanja počnu, slušamo Božju riječ.

Imamo potrebu slušati! To je zapravo pitanje života, kako nas dobro podsjeća snažni izraz: „Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta“ (Mt 4, 4). To je život koji

nam daje Božja riječ. U tome smislu govorimo o liturgiji riječi kao „stolu“ koji Gospodin prostire da hrani naš duhovni život. Taj stol liturgije je izuzetno bogat i u velikoj mjeri crpi iz blaga Biblije (usp. SC, 51), kako Starog tako i Novog zavjeta, jer u njima Crkva naviješta jedno te isto Kristovo otajstvo (usp. Lekcionar, Prethodne napomene, 5). Pomislimo na bogatstvo biblijskih čitanja koja nude tri nedjeljna ciklusa koji nas, u svjetlu sinoptičkih evanđelja, prate tijekom liturgijske godine: veliko je to bogatstvo. Ovdje želim podsjetiti i na važnost otpjevnog psalma čija je zadaća potaknuti meditaciju o onome što se slušalo u čitanju koje mu prethodi. Dobro je da se psalam otpjeva, barem pripjevni dio (usp. OURM, 61; Lekcionar, Prethodne napomene, 19-22).

Liturgijski proglas istih čitanja, s pjesmama preuzetim iz Svetoga pisma, izražava i potiče crkveno zajedništvo, prateći put sviju i svakoga od nas pojedinačno. Stoga je razumljivo zašto su zabranjeni neki subjektivni izbori, poput ispuštanja čitanja ili njihova zamjenjivanja s nebiblijskim tekstovima. Čuo sam da netko, ako ima neka vijest, čita novine, jer je to vijest dana. Ne! Riječ Božja je riječ Božja! Novine možemo čitati kasnije. Ali tamo čitamo Božju riječ. Gospodin je taj koji nam govori. Zamijeniti tu riječ s drugim stvarima osiromašuje i kompromitira dijalog između Boga i njegova naroda u molitvi. Naprotiv, [traži se] dostojanstvo ambona i korištenje lekcionara[1], raspoloživost dobrih čitača i psalmista. Ali moramo naći dobre čitače!, one koji znaju čitati, a ne one koji čitaju [gutajući riječi] i ništa ih se ne razumije. To je tako. Potrebni su dobri čitači. Moraju se pripremiti i pročitati probno tekst prije mise da ga se pročita dobro na misi. I to stvara ozračje tišine koja pogoduje primanju riječi[2].

Znamo da je riječ Gospodnja nezaobilazna pomoć da se ne izgubimo, kao što to dobro zna psalmista koji se, obraćajući se Gospodinu, priznaje: „Tvoja riječ nozi je mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi“ (*Ps* 119, 105).

Kako da se nosimo s našim zemaljskim hodočašćem, njegovim naporima i njegovim kušnjama, ako se redovito ne hranimo i prosvjetljujemo Božjom riječju koja odjekuje u liturgiji?

Svakako nije dovoljno slušati ušima, a ne primiti sjeme Božje riječi u srce, dopuštajući mu da donese plod. Sjetimo se prispodobe o sijaču i različitim ishodima već prema različitim vrstama tla (usp. Mk 4, 14-20). Djelovanje Duha, koji čini odgovor plodonosnim, treba srca koja se dopuštaju obrađivati i njegovati, tako da ono što se sluša na misi prijeđe u svakodnevni život, prema opomeni apostola Jakova: „Budite vršitelji riječi, a ne samo slušatelji, zavaravajući sami sebe“ (*Jak* 1, 22). Božja si riječ probija put u nama. Slušamo je svojim ušima i prelazi u srce; ne ostaje u ušima, ona mora ići u srce; i sa srca prolazi u ruke, na dobra djela. Ovo je put koji čini Božja riječ: od ušiju do srca i ruku. Naučimo te stvari. Hvala vam!

[1] Kriteriji i raspored čitanja mise Rimskog obreda su opisani u Prethodnim napomenama u Lekcionaru.

[2] „Liturgiju riječi treba slaviti tako da pogoduje razmatranju i zato valja izbjegavati svaki oblik žurbe koji sprječava sabranost. U njoj su prikladni kratki trenuci šutnje, prilagođeni okupljenoj zajednici, s pomoću kojih će se, djelovanjem Duha Svetoga, srcem shvatiti Božja riječ i kroz molitvu pripremiti odgovor" (OURM, 56).